

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 31, št. 3
MAREC 2011

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ ČAS BEŽI
- ⇒ SANTIAGO
- ⇒ PISMO Z AFRIKE
- ⇒ SKAVTI

KAJ BOM STORIL V POSTU?

Sv. pismo priporoča molitev, post in miloščino.

Tako osebno molitev kot molitev v skupnosti naj bi poživili in poglobili, in sicer zato, da bi doživeli veselje v srečanju z Bogom in svoja srca odprli bližnjim.

Post naj ne bo le odpoved hrani ali mesu v petek, ampak življenje ljubezni do Boga in bližnjega. Post naj ne bo toliko v odpovedih in zatajevanjih, ampak bolj

v voljnem prenašanju vseh nevšečnosti, ki nas vsak dan doletijo.

Bogu pa je najbolj všeč miloščina, saj z njo najbolj pokažemo svojo konkretno ljubezen do bližnjega. Gospod nam govori: kar koli ste storili kateremu koli svojih bratov, ste meni storili. Moja spokornost naj me vzgaja, da bom rasel v ljubezni.

Zavedati se moramo, da je gostoljubje pomembnejše od posta.

Ko sta puščavnika v času posta prišla k drugemu puščavniku, ki se je strogo postil, jima je izkazal gostoljubje. Rekla sta mu: »Zakaj se v času sprejemanja bratov ne držiš pravil svoje-ga posta.« Odgovoril je: »Post je vedno pri meni, vaju pa ne morem imeti vedno pri sebi. V vaju torej sprejemam Kristusa, zato moram ustreči z vso vnemo. Ko se bom potem poslovil od vaju, bom lahko spet izpolnjeval pravilo posta. Svatje se ne morejo postiti, dokler je ženin pri njih, ko pa jim bo ženin vzet, se bodo postili.«

Verjetno so v rimski Cerkvi že v 2. stoletju praznovali veliko noč z vigilijo, nočnim slavljem, ki je trajalo vso noč. To noč so bili krščeni katehumeni, se pravi tisti, ki so se že dalj časa pripravljali na krst.

Čas 40 dni pred tem se je tako uveljavil zlasti kot čas javne priprave katehumenov in nji-

hovega duhovnega napredovanja. Zanje so opravljali molitve in blagoslove. Pa tudi verniki, ki so že bili krščeni, so se v »postnem« času z njimi postili, obenem pa mislili na svoj krst. Tisti, ki so napravili kake težje prestopke, so se v tem času podvrgli posebni pripravi na svojo spravo s Cerkvijo ob koncu posta. Tudi Cerkev je zanje molila.

Stari načini priprave katehumenov v postu in praznovanje njihovega krsta na veliko noč ter priprave spokornikov na svojo spravo s Cerkvijo na veliki četrtek so postni liturgiji vtisnile globok pečat, hkrati pa so postni čas nekako krstno obarvale. To je razumljivo, saj bi moralo biti vse življenje kristjanov v znamenju krsta. Biti krščen namreč pomeni umreti s Kristusom in z njim vstati v novo življenje. To umiranje in vstajenje se je začelo s krstom, dovršeno pa bo šele, ko bomo poslednji dan

s Kristusom vstali v novo življenje.

Postni čas je po volji Cerkve spomin na naš krst, čas krstne obnove, obenem pa tudi čas pokore. V tem času je nam je še posebno za zgled lik trpečega Odrešenika, ki je iz ljubezni do Očeta in do ljudi vzel nase vso strahoto trpljenja. Poleg tega se še posebno trudimo, da bi bilo v nas isto mišljenje, ki je bilo v Jezusu Kristusu. Ta je sam sebe izničil, se ponižal in bil pokoren do smrti, smrti na križu. Zato ga je Bog tudi povišal. Naše postne pesmi sicer izražajo predvsem sočustvovanje s trpečim Zveličarjem, vendar bi bilo prav, da ob tem ne bi pozabili tudi drugih temeljnih sestavin postnega časa.

*Župnik Janez
Kompare*

DROBEC IZ NAŠE PRETEKLOSTI

Čas beži – Kvint Septimij Tertulijan

Avtorji nastajajočega prevoda Slave Vojvodine Kranjske so nam 10. februarja 2011 predstavili prvi knjigi obsežnega dela. Mnogi ga poznamo, vsaj tako si domišljamo. Odlična predstavitev prevajalcev nam je odstrla vso veličino obsežnega dela. Še več, beseda je nanesla tudi na zanimiva razmišljanja in iskanja odgovorov na vprašanje, zakaj smo šele po tolikih letih našli dovolj moči za tako delo – celovit prevod. Med podanimi odgovori je bila še posebno zanimiva izrečena misel, da prebiranje takega čtiva prinaša več samozavesti in védenja o sebi, ljudeh, s katerimi živimo, in zemlji, na kateri prebivamo. To je danes zelo potrebno.

Skromna prisotnost obiskovalcev v tednu kulture samo potrjuje, da še nismo samozavestni in da še vedno nimamo jasno izoblikovanih pravih vrednot. Ne samo z ozirom na Valvasorjev čas, ampak tudi z ozirom na druge čase, ki se odmikajo od nas in jih z lahkoto pozabljam. Vendar bi bilo prav, da bi se

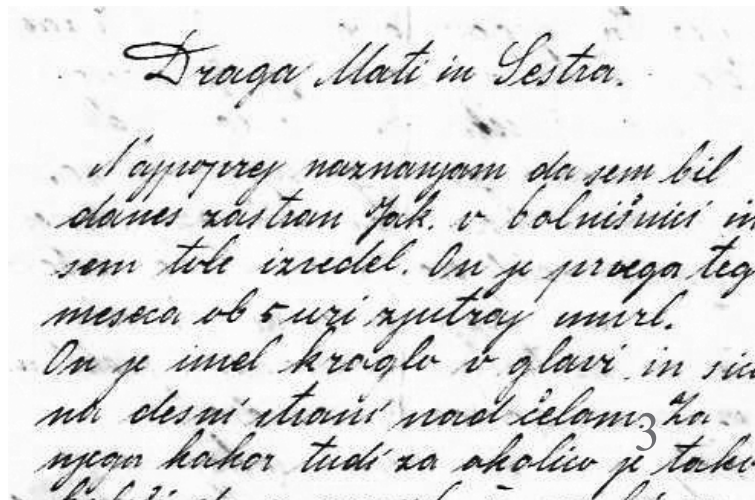
jih kot živo dediščino vsaj po drobcih spominjali, in sicer zlasti zato, da bi se ovedli svojih korenin. Poznavanje in pravo vrednotenje preteklih, starejših časov in vsega, kar na splošno hiti mimo nas, je pogoj za razvoj zdrave samozavesti. Ta je namreč potrebna tako za zdravo osebnostno rast kot za rast naroda nasploh. Prav zanimivo bi bilo vprašati naše šolarje in ne nazadnje tudi nas same, kaj vemo o življenju naših starih očetov in babic, ki so prvo svetovno vojno preživeli v pomanjkanju. Ta jih je v materialnem oziru sicer osiromašila, vendar jih je zato toliko bolj osebnostno zgradila in utrdila.

Pa si oglejmo drobec iz življenja logaške družine, ko je preživljala najtežje trenutke prve

svetovne vojne. Sporočila o smrti so bila najpogostejša, pa tudi najpresunljivejša. A ljudje so se jih »privadili«. Kako velik davek so plačevali naši ljudje, nas opominja le kapelica sredi Dolnjega Logatca. Med skoraj izgubljenimi so le zapisi na steni kapelice. Med njimi je tudi navedeni v spodaj priloženem pismu. Kako trpka so bila ta obvestila iz bojišč in nič kaj tolažilna. Vojna je ljudi utrudila. Vsak je moral sam nositi bolečino, vdan v Božjo voljo. Ljudje so zapuščeni umirali daleč od doma. Prav je, da spomin nanje ne zamre.

Oglejmo si zdaj enega izmed takšnih številnih pisem iz dunajske vojaške bolnišnice, ki je bilo poslano v Logatec 10. oktobra leta 1916.

Pavel Mihevc

PO POTI SVETEGA JAKOBA (1. DEL)

Dragi romar, ko stopaš na častljivo pot, bodi blagoslovljen. Naj sveti Jakob varuje tvoje noge, naj bo tvoja popotna palica, naj gasi tvojo žejo, naj te varuje pred vročino, naj bo tvoj tihi popotnik.

Dragi romar, ko stopaš na evangeljsko pot, bodi blagoslovljen. Naj molitev spremlja tvoj korak, naj tvoj nasmeh pozdravlja vse na poti, naj tvoja ljubezen izruje sovraštvo, naj tvoja pomoč varuje omahujoče, naj vsak začuti, da si božji romar.

Bog te blagoslovi, dragi romar!

(iz knjige Milana Vinčeca »Romanje v Kompostelo nekoč in danes« – pater Robert)

Želja in odločitev – zakaj camino?

Kot iskra zaneti požar, tako je pripoved g. Zdenka v meni sprožila neustavljivo željo, da stopim na to pot. Strah, ki me je spremljal ob pripravah nanjo, sem skušala pregnati iz svoje glave. In uspelo mi je. Dano mi je bilo, da sem dobila spremljevalko – sopotnico Danico. Skupaj sva se trudile in premagovale korak za korakom. Skupaj sva

reševale konflikte na poti. Skupaj sva zmoogli in po mesecu dni hoje prispele na cilj – SANTIAGO. Radost, veselje, zavest, da sva uspele, je samo najina.

20. april 2010. Na ramena sva si zavihtele težak, pretežak nahrbtnik. Kljub poprejšnjemu »sortiranju« vsebine, je bila njegova teža še vedno precej nad »dovolje-

no«. Če bi bilo treba, bi na poti izločili še kaj nepotrebnega. In šle sva na pot. Z osebnim avtomobilom so naju odpeljali do letališča v Benetkah. Tu je bila nepopisna gneča, kajti promet v zraku »ni deloval« po voznem redu. Izbruh vulkana in prah v zraku je oviiral polete. Tudi midve sva z nekaj urno zamudo »po čudežnem naključju« poletele z izrednim letalom do Madrida. Tu sva počivale vso noč na letališču in naslednji dan nadaljevale pot z letalom do Pamplone. Že na letalu za Pamplono nama je »padla v oči« nama po zunanosti podobna potnica. Danica je uporabila svojo angleščino in se domenila, da si skupaj

najamemo taksi. To je bilo seveda za vse tri ceneje. Odpeljale smo se v 100 km oddaljeni kraj na zahodu Francije – St. Jean pied de port – kraj najine začetne pešpoti. Tu smo si poiskale prenočišče – albergo – in se dodobra odpočile.

Že prvi dan v prvem prenočišču sva srečale slovenska fant, ki sta pripotovala z avtoštopom iz Slovenije. Še isti dan sta vzela pot pod noge in

odšla po Jakobovi poti v Camino de Santiago. Me tri pa smo pot pod noge vzele naslednji dan. Toda že po prvih treh do štirih urah hoje je najina spremljevalka Marilande iz Argentine ostala nekje zadaj in nismo se več srečale. Prečkale sva francosko – špansko mejo in se povzpele na višino 1400 m ter se podale čez Pireneje. Močna burja, vmes tudi dež, pot po gozdu, težak, pretežak nahrbtnik,

vse to naju je spremljalo na poti, a vseeno sva po hudih 8 urah hoje prispele v RONCESVALLES. Nastanile sva se v velikem albergu – samostanskem zavetišču, ki sprejme 80 pohodnikov. Z vseh pogradov so visela mokra oblačila. Videti je bilo kot na »boljšem sejmu«. Nama pa je bilo najpomembneje to, da sva bile na suhem.

*Ljudmila in Danica
(Se nadaljuje)*

V adventnem času je bila izpeljana nabirka za potrebe naše sestre, uršulinke Polone Švigelj, ki misijonari v Senegalu. Odziv je bil dober tako v župniji kot širše. Še prav posebej pa je bila sestra Polona vesela prispevka njenih nekdanjih gimnazijskih sošolcev. Za božič smo ji sredstva, zbrana v višini 920,00 EUR, tudi poslali. Takole nam piše:

OJLA, DRAGI PRIJATELJI MISIJONOV

***Kako naj povrnem Gospodu za vse dobro, kar mi je storil?
Dvignil bom zveličavni kelih in slavil Gospoda,***

mi odmeva v srcu. Čeprav ne bom dvigala keliha, ker sem redovnica, lahko vendarle z vsem srcem in dušo prisostvujem ter sem dejavna pri evharistični daritvi, pri kateri se vas vseh, dragi dobrotniki, še posebej spominjam. Letošnje leto je zame osebno še

posebej »močno«, saj sem obhajala srečanje z Abrahamom in zato še toliko bolj čutim hvaležnost za dar življenja, tako redovnega kot poklicnega misijonskega. Ja, Bog je VELIK, Bog je DOBER, lahko vzklikam skupaj z našimi senegalskimi katoliki in muslimani. Ob tej pri-

ložnosti me je Gospod prav po vas, dragi dobri Slovenci, presenetil s svojo naklonjenostjo in dobroto. Po vaših darovih – MIVE se zdaj mirno vozim prek globoko luknjastih in poplavljenih cestah ter prek peščenih nasipov lahko obiščem tudi oddaljene bolnike, da jim

prinesem »tolažilno besedo«. Z vašim darom, video projektorjem in prenosnim računalnikom, smo si za božič že ogledali film in kar nekaj power pointov pri srečanju župnijskih skupin ... In to še ni vse, še eno presenečanje nas čaka. V benediktinskem samostanu v Keur Moussa nam bodo izdelali instrument »kora«, tako se bo naša hvalnica Gospodu še slovesneje dvigala k Bogu!

Kot veste sem iz Thiesa – kjer sem prej delovala v šoli, za katero ste tudi Slovenci veliko prispevali prek Misijonskega središča – po »Rimski probaciji« prišla v Thiaroy, in sicer zato, da nadomestim vrzel v župniji. Ta je nastala po odhodu bolne francoske sestre, ki se je vrnila v domovino. Tu sem odgovorna za življenje in delo, saj duhovnik prihaja le ob nedeljah. Kateheze otrok in odraslih

katehumenov, biblične, molitvene skupine, številna gibanja mladih od CVAV, skavtov, mladinskih združenj, pevskih zborov in združenja katoliških mož ter žena – vse to je tu. Tako da se kar težko zvrstijo vsi; še dobro, da devet mesecev ni dežja in so mnoge skupine lahko kar pod milim nebom in drevesi ... In kaj mi v letošnjem letu še posebej razveseljuje srce in duha ter s kakšnimi težavami se srečujem. Naj začnem pri težjem: kot že veste delujem v Thiaroyu med etnično skupino »manjaque«. O njihovih problemih in problemih tistih, ki se jim posvečajo in delajo med njimi na župniji, sem že veliko slišala od svojih predhodnic. Zelo močno so namreč navezani na svojo tradicijo, neradi imajo »red«, zlasti težavno pa je to, da jim vsaka dokumentacija pomeni zgolj formalnost, ki jo zlahka zanemarjajo. Ko sem sama prevzela delovno mesto, sem si mislila v srcu: naredila bom red in stvari bodo pri meni

OBISK V DOMU GRAMPOVČNIK

urejene, vendar sem se kar pošteno zmotila. Danes, po skoraj dveh letih dela med njimi in z njimi, sem resno opustila namero, da jih spremenim. Le po preizkušeni potrpežljivosti in dobroti bodo morda počasi razumeli, da so tudi formalnosti v življenju pomembne za boljšo organiziranost in lepše skupno počutje. Zdaj ne izgubljam več »glave«, ko imam predse katehumena z dvema različnima primkoma in imenom, z različnima datumoma rojstva, različnimi imeni staršev in krajev rojstva. V razredih, kjer je polovica otrok s primkom Mendy in druga polovica Gomis, se kličemo po številkah, na primer Mendy Therese 1,2,3 in Gomis Charles 1,2,3 ipd. Vse skupaj lahko izgleda zelo »živčno« ali pa »zabavno«, kakor kdo hoče gledati! Vse je odvisno od nas samih!

V Spominjanju in Hvaležnosti Z VAMI v molitveni NAVEZI!

s. Polona, logaško-senegalska uršulinka

V nedeljo, 19. decembra, sva z Damjanom Cigaletom po obeh sv. mašah povabila otroke in mladino k obisku starejših, onemoglih in tudi zapuščenih v Domu Grampovčnik. V povabilu sva omenila, da se bliža čas rojstva našega Odrešenika, katerega pa lahko tik pred praznikom prinesemo tem ljudem tudi mi. Povabilo je bilo namenjeno tudi staršem, naj spodbudijo otroke k temu obisku, otroke pa, naj spodbudijo svoje starše, da jim le-to omogočijo, oz. na dan obiska pripeljejo k Domu. Otroci so bili tudi povabljeni, da pripravijo ročno izdelane voščilnice, ki bi jih podarili obiskanim.

Z Damjanom sva bila nekoliko v skrbeh, kakšen bo odziv, vendar sva si rekla, dovolj je, če gredo z nama vsaj najini otroci. Na dan obiska, 23. decembra, ob 16. uri, ko smo se dobili pred Domom, sva bila nad udeležbo presenečena in nadvse zadovoljna. Zbralo se nas je kakšen manj kot 25 (na fotografiji niso vsi).

Odšli smo v dom in se razporedili po nadstropjih. Predstavili smo se, da smo prišli iz župni-

je Dol. Logatec z namenom, da jih pred božičem obiščemo, zapojemo, se pogovorimo in jih tako razveselimo. Starejši smo šli z najmlajšimi, skupaj smo zapeli kakšno narodno ali pa adventno. Fantje, ministrantje, pa so šli sami od sobe do sobe in do mimoidočih po hodnikih ter jim peli in se z njimi srčno pogovarjali. V Domu je vidno naraščalo veselje. Res je, naši obiski pri posameznih ljudeh so prinesli veselje na obraz, na oči pa marsikatero srečno solzo. Tudi službeno osebje z glavno sestro nas je bilo veselo. Sreča se je k sreči približala – otroci k starejšim, starejši k otrokom.

Dobra ura in pol je hitro minila; v Domu je bil čas za večerjo, mi pa smo odhiteli k devetdnevnic. Otroci in vsi smo se strinjali, da ob velikih časih cerkvenega leta ponovimo podoben obisk. Kmalu bo postni čas in možnost za ponovitev dobrih del!

Hvala staršem, spremljevalcem ob obisku, otrokom in Domu Grampovčnik, da smo lahko prinesli veselje v srca obiskanim.

Simon Istenič

AKTIVNI DECEMBER PRI SKAVTIH

tako da smo se skupaj s svetim Miklavžem, njegovimi angelčki in hudički odpravili v Dom Marije in Marte, kjer smo obdarovali oskrbovance.

Med drugim smo v cerkvi sv. Nikolaja postavili tudi zanimive jaslice. Za zaključek praznikov pa smo v sklopu trikraljeve akcije zbirali še denar za misijone.

Vendar pa so bile to le akcije, organizirane za zunanje opazovalce. Naši člani so

Foto: M. Mihelčič

Skvti smo v decembru izvedli nekaj dobrodelnih akcij. Med njimi je bila zbiralna akcija igrač, v kateri so naši člani podarili svoje igrače za otroke iz Črne gore. Organizirali smo sprejem za lučko miru iz Betlehema, zbran denar iz akcije pa smo podarili za dobrodelne namene v našem kraju.

Vsem osnovnošolskim in srednješolskim otrokom smo ponudili brezplačne inštrukcije, ki so potekale v veliki učilnici.

V mesecu obdarovanja pa smo nekaj svojega časa namenili ostarelim in bolnim,

Foto: T. Lukan

Z 8. IN 9. SEJE ŽPS

Na 8. seji so se članom ŽPS pridružile čistilke Rozalija Žakelj, Vida Nagode in Kati Malovrh ter krasilki Justi Kogovšek in Poldi Lapajne, povabilu na sejo se je odzvala tudi sodelavka župnijske Karitas Marija Klančar.

Člani so poročali, da so bile akcije, izpeljane v adventnem in božičnem času, uspešne. Na povabilo, da bi obiskali varovance Doma starejših, se je odzvalo kar 25 otrok. Varovanci so bili nad obiskom ganjeni, otroci pa navdušeni in zelo odprti. Akcijo bodo ponovili še v postnem času. Skavti so prinesli betlehemsko luč miru. Z njo so zbrali 1100 evrov, ki so jih razdelili trem družinam. Pri trikraljevski akciji, ko so otroci zbirali za misijone, je bilo prav tako zbranih nad 1000 evrov. Obisk pri zahvalni maši pastoralnih sodelavcev je bil dober, dobro

obiskane so bile tudi delavnice za bralce Božje besede. Akcija zbiranja denarja za potrebe v misijonu naše rojakinje s. Polone je bila uspešna, zbranih je bilo 940 evrov. Akcija zbiranja denarja za šoferski izpit našega rojaka, bogoslovca na Danskem, pa še poteka.

V študijskem delu smo obravnavali peto temo iz gradiva za ŽPS Evharistija življenja – Dajte jim vi jesti z naslovom Različne oblike dela v župnijski Karitas. Vsaka župnijska Karitas (ŽK) je drugačna, tako kot ima vsaka župnija različne potrebe. Klasična dejavnost ŽK je zbiranje in razdeljevanje oblačil, obutve in drugih uporabnih predmetov ter razdeljevanje hrane. Velik izziv za ŽK je svetovalno delo, ki ga razvija tudi logaška Karitas. Dobro je, če je ŽK urejena tudi prostorsko, da ima

bili seveda deležni še mnogih drugih aktivnosti ...

Za tiste otroke, ki se jim ta kratek opis zdi zanimiv ali pa bi o nas želeli izvedeti še kaj več, so naša vrata odprta vse dni v letu. Uradni člani pa lahko postanete vsak začetek skavtskega leta.

BP! Modri dirkač

prostor za skladiščenje obleke in hrane ter prostor za svetovanje. Marija Klančar, sodelavka logaške ŽK, je povedala, da imajo veliko stisko s prostorom. Želijo si, da bi pridobili vsaj prostor za skladiščenje hrane, saj potrebujejo nekaj zaloga. ŽK obleko hrani v skladišču Rdečega križa, svetovanje pa opravlja v mali veroučni učilnici. Ga. Klančar si želi, da bi k svojemu delu lahko povabili tudi otroke. Pri dveh veroučnih skupinah je že predstavila delo ŽK in nekateri otroci so pokazali zanimanje zanj.

O svojem delu so poročale čistilke in krasilke. Čistilke so povedale, da vsak teden čistijo same, saj stanovalci po ulicah ne prihajajo. Menijo, da bi moralo biti čiščenje cerkve in okolice drugače organizirano, predvsem čiščenje trga pred cerkvijo, ki je javna površina. Predvsem pa si želijo, da bi se jim pri čiščenju pridružili

stanovalci določenih ulic, kakor je tudi dogovorjeno. Podobne izkušnje imajo tudi krasilke. Glavna krasilka Justi Kogovšek to delo opravlja že devet let. V začetku je vse delala sama, zdaj pa ima ekipo petih žensk, ki jih je sama uvedla. Rože ji razpečevalec pripelje na dom, za zelenje pa poskrbijo same. Prav tako poleti same nabirajo cvetje ali zanj prosijo tam, kjer ga imajo na vrtovih. Na razpolago ima nekaj denarja, ki se nabere iz darov dobrih žena, vendar so stroški visoki, zato mora delati zelo racionalno. Ga. Kogovšek je pohvalila svojo ekipo, pogreša pa novo, mlado pomoč in tudi tiste, ki so po ulicah določeni za čiščenje cerkve. Ulica, ki je določena za čiščenje, mora poskrbeti tudi za krasitev in cvetje. Ugodna rešitev je dar za cvetje, ki ga prispevajo stanovalci posameznih ulic.

Na zadnji, 9. seji so članice Karitas

poročale, da je bil dobrodelni koncert, ki ga je 6. februarja 2011 organizirala župnijska Karitas, slabo obiskan. Slaba udeležba kliče po spremembi, zato člani Karitas že razmišljajo o drugačnih projektih.

V študijskem delu z naslovom »Dejavna župnije je misijonska župnija« nam je kot izhodišče za razmišljanje in pogovor v skupinah služilo vprašanje: »Kako sem kot kristjan dejaven na področju dobrodelnosti?«

Dogovorili smo se, da bodo člani komisije za liturgijo v sodelovanju s skupino Nazaret pripravili praznovanje ob materinskem dnevu.

Petra Rok

VINKO VODOPIVEC – 3. DEL

S svojim aktivnim delom na glasbenem področju je Vinko začel že takoj, ko je prišel na svojo prvo službovanje kot kaplan v Kamnje v Vipavski dolini. Ustanovil je mešani pevski zbor. Ker pa se je že v gimnazijskih letih začel učiti igranja na tamburico in je bil nad njo zelo navdušen, je sestavil tudi tamburaški orkester. Kasneje je tovrstne orkestre zelo priporočal. Kot zborovodja pa je skrbel tudi za vzgojo pevcev, poudarjal je, da je dolžnost cerkvenega pevca peti v Božjo slavo in poveščanje, ne pa ljudem v zabavo.

Leta 1902 je izšla njegova prva skladba v Cerkvem glasbeniku: *O salutaris hostia* (*»O zveličavna hostija«*). Njegovo delo si je podrobno ogledal skladatelj Danilo Fajgelj in ga opozoril na napake. Vinko je vzel njegovo kritiko dobronamerno in ga prosil za poučevanje harmonije in kontrapunkta. Z njim je bil v dobrih odnosih vse do njegove smrti leta 1908 in je skoraj po štiridesetih letih o njem zapisal: »Bil je zelo dober učitelj in

sem se od njega zelo veliko naučil.«

Od konca januarja 1906 do 15. septembra 1907 je bil kaplan v župniji Črniče. Tudi tu je ustanovil mešani pevski zbor in se vključil v tamburaški orkester. Leta 1906 je napisal skladbo *»Sijaj, sijaj, lunica«* za mešani zbor. Skladbo je poslal na glasbeno revijo *»Novi akordi«*. Tu je sodelovala vrsta različnih znanih slovenskih skladateljev in njen urednik Gojmir Krek se je odločil, da bo skladbo objavil. Za Vinka je bil to zelo velik uspeh in velika vzpodbuda za njegovo ustvarjanje.

Septembra leta 1907 je bil premeščen v župnijo Kromberk. Župnija je bila raztegnjena na več majhnih vasi, verouk je moral poučevati tudi v šoli v Ajševici, zato je imel pri svojem delu veliko poti. Ker pa je bil po naravi majhne postave, poleg tega je imel že iz otroštva poškodovano nogo od strele, si je moral priskrbeti konja. Ko je s konjem prišel

poučevat verouk, so ga otroci vedno z veseljem pričakovali, ker so ga imeli zelo radi. Tudi on se je na njih zelo navezal, v šali so ga klicali: *»gospodnunc«*. V tej župniji je ustanovil *»Slovensko kulturno izobraževalno društvo«*, ki je vključevalo: ženski, moški in mešani zbor, dramsko društvo, tamburaški zbor ter pihalni orkester v Lokah. Poleg teh organizacij je skrbel še za Marijino družbo in bratovščino sv. Rešnjega telesa, ki sta bili v župniji že prej zelo aktivni. Polne roke dela je imel tudi na verskem področju. Skrbeti je moral za štiri cerkve: za župnijsko cerkev Marije pomočnice ter za tri druge podružnične na Damberju, v Lokah in na obronku pod Škabrijelom.

(Se nadaljuje.)
Boštjan Verdinek

KOLEDAR

MAREC

2011

1. marec – ob 19. uri srečanje birmanskih voditeljev;

4. marec – obisk bolnikov; po sv. maši molitvena skupina; srečanje mladine; vaje MePZ;

5. marec – od 16. do 18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

6. marec – 9. nedelja med letom, sv. maša ob 8. uri in 10. uri; ob 14. uri večernice; ob 20. uri 1. zakonska skupina;

7. marec – po sv. maši srečanje skupine KARITAS; ob 20. uri srečanje KATEHETOV;

8. marec, pust – ob 19. uri srečanje birmancev in staršev;

9. marec, PEPELNICA – začetek 40 dnevne ga posta; pri sv. maši ob 18. uri bo pepeljenje, zunanje znamenje, da hočemo stopiti na pot spreobrnjenja in priprave na Vstajenje – novo življenje;

11. marec – petki v postnem času so strožji dnevi posta, zato se zdržimo mesnih jedi; sv. križev pot bomo molili pol ure pred sv. mašo; po sv. maši srečanje mladine in vaje za MePZ;

12. marec – od 16. do 18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

13. marec, 1. POSTNA NEDELJA – sv. maše ob 8. in 10. uri; ob 14. uri sv. križev pot; ob 20. uri 2. zakonska skupina;

14. marec – ob 19. uri srečanje ŽPS;

15. marec – ob 19. uri srečanje birmancev in staršev;

18. marec – ob 17.30 sv. križev pot; sv. maša, po maši molitvena skupina ob 19. uri srečanje mladine in vaje za MePZ;

19. marec – od 16. do 18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

20. marec, 2. POSTNA NEDELJA – sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri sv. križev pot; ob 20. uri 3. zakonska skupina;

21. marec – ob 20. uri priprava na sv. krst;

25. marec, GOSPODOVO OZNAJENJE – sv. maša ob 10. in 18. uri. Pred večerno sv. mašo bo križev pot. Po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje mladine in vaje za MePZ;

26. marec – od 16. do 18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

27. marec, 3. POSTNA (KRSTNA) NEDELJA – sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri sv. križev pot; ob 20. uri 4. zakonska skupina.